

GALĒJS KARSTUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 22., Hoz 2:1–12, Īj 1:6–2:10, 2kor 11:23–29, Jes 43:1–7.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Tas Kungs bija lēmis viņu satriekt ar ciešanām. Kad viņš nodos savu dvēseli par salīdzinājuma upuri, viņš redzēs izaugam jaunu dzimumu un dzīvos ilgi, un Tā Kunga gribas piepildīšana svētīgi sekmēsies ar viņa rokas darba palīdzību” (Jes 53:10)

Kad slavenā kristīgā autora K. S. Lūisa sieva mira, Lūiss rakstīja: “Nav tā, ka es esmu (es domāju) lielās briesmās pārstāt ticēt Dievam. Īstās briesmas ir nonākt pie ticības tādām baisām lietām par Viņu. Secinājums, no kā es baidos, nav tāds: ‘Dieva nav,’ bet gan: ‘Ak, tas ir tas, kas Dievam patiesībā patīk.’” (“A Grief Observed” (New York: HarperCollins Publishers, Inc., 1961), 6., 7. lpp.)

Kad kļūst patiešām sāpīgi, daži atmet Dievu. Citiem līdzīgi Lūisam ir kārdinājums izmainīt savus uzskatus par Dievu un iedomāties visāda veida sliktas lietas par Viņu. Jautājums ir: cik karsti vispār var būt? Cik lielu karstumu Dievs ir labprātīgs riskēt uzlikt Saviem ļaudīm, lai sasniegtu Savu augstāko nolūku veidot mūs “pēc Sava Dēla līdzības” (Rm 8:29, NIV)?

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kā tu domā, kāpēc Dievs ir labprātīgs riskēt būt pārprasts no to puses, kurus Viņš vēlas redzēt kā cilvēkus, kas Viņu pazīst un mīl? Kā tu domā, cik lielā mērā Dievs ir labprātīgs būt pārprasts, lai veidotu tevi “pēc Sava Dēla līdzības”?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. jūlijā.

Ābrahāms pārbaudījumu ugunīs

Izlasi 1Moz 22. nodaļu. Ne no kurienes un bez paskaidrojumiem Dievs pēkšņi aicina Ābrahāmu upurēt savu dēlu kā dedzināmo upuri. Vai vari iedomāties, kā Ābrahāms jutās? Tā bija pilnīgi pretrunīga ideja, ka svētais Dievs varētu prasīt, lai tu upurē savu personīgo dēlu. Pat ja Ābrahāms domāja, ka tas ir pieņemami, kā ar Dieva apsoliņumu par mantinieku? Bez šī dēla apsoliņums nevarētu piepildīties.

Kāpēc Dievs prasīja Ābrahāmam pienest šo upuri? Ja Dievs zina visu, tad kāda tam bija jēga? _____

Dieva prasība un tās laiks nebija nejauši. Patiešām, tas bija izvēlēts, lai sagādātu visdziļākās iespējamās ciešanas, jo “Dievs bija paglabājis Savu pēdējo, vislielāko pārbaudījumu Ābrahāmam līdz brīdim, kad pār viņu smagi gūlās gadu nasta un viņš ilgojās pēc atpūtas” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 147. lpp.). Vai tas bija traka Dieva pārbaudījums? Ne pavisam, jo “sirdssāpes, kuras tas izcietā tumšo dienu briesmīgajos pārdzīvojumos, tika pieļautas, lai viņš no sava personīgā piedzīvojuma kaut mazliet varētu nojaust tā upura lielumu, ko cilvēka atpestīšanai ir devis mūžīgais Dievs” (“Sentēvi un pravieši”, 154. lpp.).

Tas bija tikai pārbaudījums – Dieva nolūks nebija, ka Ābrahāms nogalina savu dēlu. Tas izgaismo kaut ko ļoti svarīgu par to, kā Dievs reizēm darbojas. Dievs var lūgt, lai mēs ietu tur, kur Viņš nekad nebūtu gribējis, lai mēs nonāktu. Dievam ir svarīgi tas, ko mēs iemācāmies, tiekot pārveidoti procesā.

Jēzus, iespējams, domāja par Ābrahāma pieredzi, kad Viņš jūdiem teica: “Jūsu tēvs Ābrahāms kļuva līkums, noprazdams, ka redzēs Manu dienu, un viņš to redzēja un priecājās par to.” (Jņ 8:56) Ābrahāms varēja palaist garām šo ieskatu, uztverot norādījumus kā no sātana nākušus. Atslēga tam, ka Ābrahāms izdzīvoja un mācījās visā šajā procesā, bija tas, ka viņš pazina Dieva balsi.

Kā tu vari pazīt Dieva balsi? Kā tu zini, ka Dievs ar tevi runā? Kādā veidā Viņš atklāj tev Savu gribu? _____

Neprātīgais Israēls

Hozejas stāstā ir spēcīgas mācības, ko mums apgūt. Hozejas situācija ir ievēribas cienīga. Viņa sieva Gomēra aizbēg, un viņai ir bērni no cita vīrieša. Lai gan viņa ir seksuāli neuzticīga, Dievs aicina Hozeju atvest savu sievu atpakaļ un parādīt viņai atkal savu mīlestību. Šis stāsts ir domāts kā līdzība par Dievu un Israēlu. Israēlieši bija atstājuši Dievu un garīgi dzīvoja netiklībā ar citiem dieviem, bet Dievs tik un tā viņus mīlēja un gribēja parādīt viņiem Savu mīlestību. Bet ieskatieties, kādas ir Dieva metodes!

Izlasi Hoz 2:1–12. Ko Dievs saka, kādas metodes Viņš izmantos, lai vilktu Israēlu atpakaļ pie Sevis? Kā šie piedzīvojumi varēja likt cilvēkiem justies?

Hoz 2:2, 3 _____

Hoz 2:5–7 _____

Hoz 2:8, 9 _____

Hoz 2:10 _____

Šis stāsts paceļ divus svarīgus jautājumus par to, kā mēs piedzīvojam Dievu, kad Viņš vada mūs uz nožēlu. Pirmkārt, mēs riskējam neatzīt, ka darbojas Dievs. Ejot cauri tik smagiem un sāpīgiem pārdzīvojumiem, Israēlam acīmredzot bija grūti atzīt, ka Dievs darbojas viņu glābšanas labā. Kad mūsu ceļu bloķē asi ērkšķi vai arī mēs esam tik iegrozoti, ka nezinām, uz kurieni mēs ejam (Hoz 2:6), – vai to dara Dievs? Kad pazūd mūsu pamatvajadzības vai arī mēs esam nokaunējušies (Hoz 2:9, 10) – vai Tēvs varētu būt visā tajā iesaistīts? Patiesība ir tā, ka, lai arī ko mēs justu, Dievs vienmēr strādā, lai vadītu mūs uz nožēlu, jo Viņš mūs ļoti mīl.

Otrkārt, mēs riskējam pārprast Dievu, kad Viņš darbojas. Mēs varam atzīt, ka Dievs darbojas, bet mums var nepatikt tas, ko Viņš dara. Jūtoties ievainotiem un apkaunotiem, ir viegli vainot Dievu, ka Viņš ir nežēlīgs, neiejaucas un nerūpējas. Bet Dievs visu laiku darbojas, lai caur mums atjaunotu Savu mīlestības derību.

Izlasi Hoz 2:14–23. Ko šie panti atklāj par Dievu? Lūdz, lai Svētais Gars parāda tev, vai tu bēdz no Dieva kādā no savas dzīves aspektiem. Ja esi pārliecinājies, ka bēdz, tad kāpēc gaidīt pārbaudījumu ugunis? Kas neļauj tev nodot visu Kungam tieši tagad?

_____

_____

Izdzīvošana caur pielūgsmi

Izlasi Īj 1:6–2:10. Kas izraisīja Ījaba ciešanas? _____

_____

Šeit ir kaut kas pārsteidzošs. Eņģeļi nāk satikties ar Dievu, un sātans nāk līdz ar viņiem. Dievs jautā sātanam, kur viņš ir bijis, un sātans atbild, ka viņš nāk “no ceļojuma un no klejotuma pa visu zemes virsu” (Īj 1:7). Tad Dievs uzdod šo jautājumu: “Vai tu esi ievērojis Manu kalpu Ījabu?” (Īj 1:8) Jautājums pats par sevi nav nekas īpašs, bet īpašs ir tas, kurš šo jautājumu uzdod. Tas nav sātans, kas norāda uz Ījabu kā cilvēku, ko vajadzētu pārbaudīt, – tas ir Dievs. Skaidri zinot, kas sekos, Dievs aicina sātanu pievērst uzmanību Ījabam, kuram, protams, absolūti nebija nekādas nojausmas, cik karsts kļūs viņa “tīģelis”. Lai gan ir pavisam skaidrs, ka sātans, nevis Dievs, ir tas, kas izraisīja Ījaba ciešanas, skaidrs ir arī tas, ka tieši Dievs sātanam tiešā veidā deva atļauju iznīcināt Ījaba īpašumus, bērnus un viņa paša fizisko veselību. Ja Dievs dod atļauju Ījaba ciešanām, kāda starpība, vai ciešanas izraisa pats Dievs vai sātans? Kā Dievs var būt taisns un svēts, ja Viņš aktīvi ļauj sātanam izraisīt Ījabam tādas sāpes? Vai šī situācija ir īpašs gadījums, vai arī tā raksturo veidu, kā Dievs vēl joprojām izturas pret mums mūsdienās?

Kā Ījabs reaģē uz pārbaudījumiem Īj 1:20, 21? _____

_____

Uz šādām ciešanām ir iespējams reaģēt divos veidos. Mēs varam kļūt sarūgtināti un dusmīgi, pagriezt muguru Dievam, ko mēs uzskatām par ļaunu vai neesošu, vai arī mēs varam vēl ciešāk Viņam pieķerties. Ījabs šajā katastrofā izvēlas palikt Dieva klātbūtnē un pielūgt Viņu.

Īj 1:20, 21 mēs redzam trīs pielūgsmes aspektus, kas var palīdzēt mums ciešanās. Pirmkārt, Ījabs pieņem savu bezpalīdzību un atzīst, ka viņam nekas nepieder: “Kails es esmu nācis no savas mātes klēpja, un kails es atkal aiziešu.” (Īj 1:21). Otrkārt, Ījabs atzīst, ka Dievs vēl joprojām visu pilnībā kontrolē: “Tas Kungs bija devis, Tas Kungs ir ņēmis.” (Īj 1:21) Treškārt, Ījabs noslēgumā vēlreiz apliecina savu ticību Dieva taisnībai: “Tā Kunga vārds lai ir slavēts!” (Īj 1:21)

Vai tu piedzīvo pārbaudījumus? Seko Ījaba soļiem. Kā tie var palīdzēt arī tev? _____

_____

Izdzīvošana caur cerību

“Mēs negribam jūs, brāļi, atstāt bez ziņām par mūsu bēdām, kas mums bija Āzijā; tās bija pārāk smagas un gāja pāri mūsu spēkiem, tā ka jau gandrīz vairs necerējām palikt dzīvi. Pēc mūsu pašu domām, bijām jau nāvei lemti, tā ka vairs nepaļāvāmies paši uz sevi, bet uz Dievu, kas uzmodina mirušos” (2kor 1:8, 9)

Būdams Dieva izraudzīts, apustulis Pāvils izcieta vairāk nekā lielākā daļa cilvēku. Tomēr Pāvils netika satriekts. Drīzāk viņš piedzīvoja izaugsmi Dieva slavēšanā. Izlasi viņa grūtību sarakstu 2kor 11:23–29. Pēc tam izlasi 2kor 1:3–11.

Pāvils 2kor 1:4 apliecina – iemesls tam, ka viņš ir saņēmis Dieva līdzjūtību un mierinājumu, ir, lai “mēs tos, kam ir kādas bēdas, varam iepriecināt ar to iepriecību, ko paši no Dieva esam saņēmuši”. Cik lielā mērā ciešanas var būt aicinājums kalpot? Kā mēs varam kļūt modrāki attiecībā uz šādu iespējamību? _____

Dievs grib ar mūsu starpniecību kalpot ievainotiem cilvēkiem. Tas nozīmē, ka Viņš vispirms ļauj mums piedzīvot tāda paša veida ievainojumus. Tad mēs sniegsim iedrošinājumu nevis no teorētiskās puses, bet paši no savas pieredzes, kā mēs esam saņēmuši līdzjūtību un mierinājumu no Dieva. Šis ir Jēzus dzīves princips (sk. Ebr 4:15).

Pāvila spilgtais grūtību apraksts nav tāpēc, lai mēs izjustu žēlumu pret viņu. Tas ir domāts mums, lai mēs zinātu, ka pat tad, kad mēs esam dziļumos, Tēvs tik un tā var iejaukties un sniegt mums Savu līdzjūtību un mierinājumu. Mūsu dzīve var būt bezcerīga un mēs pat varam tikt nogalināti, bet nebaidieties, Dievs māca mums paļauties uz Viņu. Mēs varam uzticēties Viņam, jo mūsu Dievs “uzmodina mirušos” (2kor 1:9).

Nebaidoties turpināt pasludināt evaņģēliju, Pāvils zina, ka Dievs nākotnē glābs arī viņu. Pāvila spēju palikt stipram atbalsta trīs lietas, ko viņš min 2kor 1:10, 11. Pirmkārt, ziņojums par Dieva sniegumu pagātnē: “No tādām nāves briesmām Viņš mūs ir izglābis un arī turpmāk izglābs.” (2kor 1:10) Otrkārt, Pāvila apņemšanās pievērsties pašam Dievam: “Uz Viņu mēs liekam savu cerību, ka Viņš mūs joprojām glābs.” (2kor 1:10) Treškārt, svēto nepārtrauktās aizlūgšanas: “Jūs mums palīdzēsiet ar savām aizlūgšanām.” (2kor 1:11)

Ko tu vari mācīties no Pāvila, kas var palīdzēt tev neiekrist sevis žēlošanā savu personīgo cīņu laikā? _____

Galējs karstums

Līdz šim šajā ceturksnī mēs esam pārrunājuši daudzus piemērus pārbaudījumiem, ko Dievs izmanto, lai mūsu dzīvē ienestu šķīstumu un Kristus līdzību. Tomēr daži cilvēki, skatoties uz šiem piemēriem, var izsecināt, ka Dievs ir bargs un prasīgs darbu uzraugs: “Mēs zinām, ka Dievs grib mums kaut ko labu, bet šie piemēri neatklāj daudz rūpju un mīlestību. Tā vietā Dievs vairāk izskatās kā pāridarītājs. Viņš dzenas pēc mērķiem, kas mums rada ievērojamas grūtības, un nav nekā, ko mēs varam darīt, lai tā nebūtu.”

Tā patiešām ir, ka, dzīvojot uz šīs grēka pilnās zemes, mēs tikai mazliet sapratīsim, kāpēc notiek tā, kā tas notiek. Debesīs mēs sapratīsim daudz vairāk (1kor 4:5, 1kor 13:12), bet tagad mums jāsadzīvo ar spriedzi, ticot, ka Dievs ir klātesošs un rūpējas par mums, pat ja mums neliemas, ka būtu pārāk labi. Šo spriedzi labi apraksta Jesaja.

Izlasi Jes 43:1–7. Otrajā pantā Dievs atklāj, ka Viņa tauta ies cauri ūdeņiem un ugunij. Tie ir tēlaini salīdzinājumi galējām briesmām, bet varbūt tie norāda uz Sarkanās jūras un Jordānas šķērsošanu, kas arī bija baismīgi brīži, toties tie bruģēja ceļu uz jaunu dzīvi. Jūs varbūt sagaidāt, ka Dievs pasargās Savu tautu no šīm briesmām un vadīs viņus pa vieglu ceļu. Tā vietā līdzīgi Ganam 23. psalmā Viņš saka, ka drīzāk tad, kad nāks grūti laiki, Dieva ļaudīm nav jāuztraucas, jo Viņš būs ar viņiem.

Izlasi Jes 43:1–7. Uzraksti, kādos dažādos veidos Dievs Savai tautai nodrošina mieru uguns un ūdens laikos. Kādu Dieva tēlu tas rada tavā prātā? Kādus apsolījumus tu vari attiecināt uz sevi? _____

To, ko esam uzzinājuši par Dieva pārbaudījumiem, mēs varētu apkopot trīs veidos. Pirmkārt, Dieva galējais karstums nav domāts, lai iznīcinātu mūs, bet gan grēku. Otrkārt, Dieva galējais karstums nav domāts, lai padarītu mūs nožēlojamus, bet lai padarītu mūs šķīstus, kādi mēs tikām radīti. Treškārt, Dieva rūpes par mums visās lietās ir nemainīgas un maigas – Viņš nekad neatstās mūs vienus, lai arī kas ar mums notiktu.

Ko šie panti māca tev par Dieva rīcību un raksturu? Ps 103:13, 14; Mt 28:20; 1kor 10:13; 1Pēt 1:7. Kā tu savā personīgajā dzīvē esi piedzīvojis šo pantu realitāti? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” izlasi nodaļu “Ticības pārbaudījums” (145.–155. lpp.), 5. sējumā “Liecības draudzei” nodaļu “Slavējiet To Kungu” (315.–319. lpp.).

“Dievs visos laikos savus ļaudis pārbauda bēdu ceplī. Tieši šī ceplja karstumā no īstā kristīgā rakstura zelta atdalās sārņi. Jēzus vēro šo šķīstīšanas procesu. Viņš zina, kas vajadzīgs dārgā metāla attīrīšanai, lai tas atspoguļotu Viņa mīlestības skaistumu. Tieši ar šādām sevišķām grūtībām Dievs audzina savus kalpus. Kungs redz, ka dažiem cilvēkiem ir spējas, kuras var izmantot Viņa darbā, un tad Viņš pats šos cilvēkus pārbauda. Savā tālredzībā Viņš tos ved cauri tādiem apstākļiem, kas norūda raksturu. [...] Viņš tiem uzrāda cilvēcisko vājumu un māca paļauties uz Viņu. [...] Tie tiek izglītoti, audzināti, vadīti un sagatavoti izpildīt lielo uzdevumu, kura dēļ tiem ir doti attiecīgie spēki.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 129., 130. lpp.)

“Ja Dieva aizgādībā mēs esam aicināti izturēt pārbaudījumus, tad pieņemsim krustu un dzersim rūgto kausu, atceroties, ka Tēva roka to tur pie mūsu lūpām. Uzticēsimies Viņam tumsā tieši tāpat kā dienā. Vai tad mēs neticam, ka Viņš mums dod visu, kas mums nāk par labu? [...] Kā gan mēs varam atteikties pacelt savas sirdis un balsi pateicīgā slavā, atceroties mīlestību, kas atklāta pie Golgātas krusta?” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 316. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai kāds no grupas dalās ar ticības pārbaudījumu, kas, lai arī nebūdam tik spēcīgs kā Ābrahāma, vienalga bija pietiekami smags. Ko jūs varat mācīties no šī grupas biedra piedzīvotā, no viņa veismēm un neveismēm?

2. Pārdomājiet pēdējās Kristus dzīves 24 stundas tieši pirms krustā sišanas. Kādus galējus apstākļus Viņš piedzīvoja? Kā Viņš izturēja? Kādus principus mēs varam smelties no Viņa parauga un attiecināt uz sevi, kad mēs atrodamies paši savā pārbaudījumu ceplī?

3. Pārrunājiet domu, kas aizskarta šajā nedēļā, par to, kā mēs paši savās ciešanās varam kalpot citiem, kas cieš. Lai arī cik patiesi tas būtu, ar kādām problēmām mēs varam saskarties, pieķeroties šai idejai?

4. Elena Vaita rakstīja: “Uzticēsimies Viņam tumsā tieši tāpat kā dienā.” To ir vieglāk pateikt nekā izdarīt. Kā mēs varam palīdzēt cits citam attīstīt tādu ticību, kas darītu mūs spējīgus to izdarīt? Kāpēc ir svarīgi uzticēties Dievam sliktajos brīžos?